

LBRIS

We know
books

**JERKER ERIKSSON &
HÅKAN AXLANDER SUNDQUIST**

Trauma

SLĂBICIUNEA VICTORIEI BERGMAN

Partea a II-a

Traducere din limba suedeză
DANIELA IONESCU

editura rao

Cădere liberă

Visul urât sosea la Stockholm îmbrăcat într-un mantou de culoarea cobaltului, o nuanță ceva mai întunecată decât cerul serii de deasupra Djurgårdenului¹ și a golfului Ladugårdsland. Era blondă, cu ochi albaștri și purta o geantă mică pe umăr. Pantofii, prea strâmți, de culoare roșie, o rodeau la spate, dar era obișnuită cu asta. Rănile îi întregeau personalitatea. Durerea o ținea trează.

Știa că, dacă măcar ar fi putut ierta, s-ar fi eliberat. Atât ea, cât și cei iertați. Timp de mai mulți ani încercase să uite, dar dăduse greș de fiecare dată.

Nu-și dădea seama de asta, dar răzbunarea era ca o reacție în lanț.

Un bulgăre de zăpadă, pus în mișcare acum un sfert de viață, într-o magazie a liceului umanist din Sigtuna, care o luase cu el înainte de a-și continua rostogolirea, în drum către un final inevitabil.

Te puteai întreba ce știau cei care făcuseră bulgărele cu mâinile lor despre drumul lui mai departe. Probabil că nimic. Își continuaseră viața. Uitaseră acele întâmplări, ca și cum ar fi fost un joc nevinovat, început și terminat acolo, în magazia de unelte.

Dar ea se înțepenise în mișcare. Timpul era neimportant, nu avea efect de vindecare.

Ura nu i se muiase. Dimpotrivă, devenise tot mai puternică, se transformase în cristale ascuțite de gheață, cu care se înconjurase.

Seara era răcoroasă, iar aerul se umezise după aversele răzlețe care se înlocuiseră unele pe altele în timpul după-amiezii și serii. Din direcția roller coasterului se auziră strigăte. Se ridică, se scutură și se

¹ Djurgården, una dintre cele mai frumoase insule ale orașului Stockholm, care adăpostește clădiri istorice, monumente, muzee, precum și parcul de distracții Gröna Lund (n.red.)

uită în jur. Se opri o clipă, respiră adânc și își aduse aminte de ce se afla acolo.

Avea o treabă și știa ce trebuia să facă.

Stătea lângă turnul panoramic și privea tumultul iscat ceva mai încolo.

Doi paznici duceau un bărbat. Pe lângă ei fugea o fetiță care plângea, probabil fiica bărbatului.

Pe pământ, lângă o sticlă spartă, stătea culcată o femeie, iar în jur o mulțime de lume aplecată deasupra ei. Cineva striga după asistență medicală.

Cioburile aruncau reflexii vii pe asfaltul ud.

Înțelese că momentul când trebuia să acționeze se apropia, chiar dacă nu așa plănuse. Întâmplarea o ajuta. Atât de simplu, încât nimeni nu avea să înțeleagă ce se întâmplase.

Băiatul se afla ceva mai încolo, singur, în afara gardului care împrejmuia „Căderea liberă“.

„Să ierți ceva posibil de iertat nu înseamnă să ierți“, se gândi ea. „Iertarea adevărată este să ierți ceva de neiertat. O însușire pe care n-o poate avea decât Dumnezeu.“

Băiatul părea confuz. Începu să meargă încet către el, în același timp în care el se întoarse.

Mișcându-se, băiatul îi permise aproape ridicol de ușor să ajungă în spatele lui, iar acum se afla la numai câțiva metri distanță. Stătea în continuare cu spatele către ea și părea să caute pe cineva.

„Iertarea adevărată e imposibilă, nebunească și inconștientă“, se gândi ea. „Și, deoarece presupune regretul celor vinovați, nu poate fi dusă până la capăt niciodată.“ Amintirea era și avea să rămână o rană mereu deschisă.

Îl apucă pe băiat cu putere. El tresări și se întoarse chiar în timp ce ce ea îi înfigea acul seringii în brațul stâng.

El o privi mirat în ochi câteva secunde înainte de a cădea. Ea îl prinse în brațe și îl puse cu grijă pe bancă.

Nimeni nu observase manevra.

Totul se petrecuse cu repeziciune.

În același timp în care văzu că femeia întinsă pe pământ începu să se miște, scoase din geantă un lucru pe care îl trecu încet peste capul băiatului.

Masca, din plastic roz, avea forma unui râț de porc.

Gröna Lund

Comisarul criminalist Jeanette Kihlberg știa exact unde se aflase când auzise că prim-ministrul Olof Palme fusese omorât pe strada Svea.

Era într-un taxi, cam pe la jumătatea drumului către Farsta¹, și bărbatul de la volan fuma țigări mentolate. O ploaie ușoară și greața după prea multe beri.

Văzuse pe ecranul unui televizor în barul din Kornhamnstorg cum Thomas Ravelli² salvase un unsprezece metri în meciul cu România la Campionatul Mondial din 1994, iar barmanul făcuse cinste cu bere.

Când *Estonia*³ se scufundase, era bolnavă de gripă și se uita la *Nașul*.

Cele mai clare amintiri pe care le avea includeau The Clash⁴ pe Hovet⁵, un sărut plin de sclipici de buze la banchetul de terminare a clasei a treia și prima dată când răsucise cheia în ușa vilei din Gamla Enskede și o numise casă.

Dar nu avea să-și amintească niciodată momentul dispariției lui Johan.

Acest moment va rămâne pentru totdeauna o pată neagră. Zece minute total pierdute. Pe care i le furase un bețiv în parcul de distracții Gröna Lund. Un instalator din Flen care se afla în vizită la Stockholm și care băuse peste măsură.

¹ Cartier al Stockholmului (n.tr.)

² Portarul echipei naționale suedeze de fotbal (n.tr.)

³ Vas care s-a scufundat la 28 septembrie 1994 pe drumul de la Tallinn către Stockholm (n.tr.)

⁴ Formație englezească de muzică rock (n.tr.)

⁵ Stadion din Stockholm (n.tr.)

Un pas la o parte, privirea ațintită în sus. Johan și Sofia atârnavă în nacela care urca. Ameți, deși stătea la loc sigur, pe pământ. Era o formă ciudată de vertij. De jos în sus și nu invers. Turnul arăta atât de fragil, scaunele atât de simplu construite, iar consecințele unei defecțiuni păreau atât de catastrofale.

Și deodată zgomotul de sticlă spartă.

Țipete iritate.

Cineva plângea, iar Jeanette văzu cum cușca își continua drumul în sus. Un bărbat se repezi la ea, ea se dădu la o parte. Johan râdea de ceva.

În curând avea să ajungă în vârf.

„Am să te omor, blestematul!“

Cineva o îmbrânci din spate. Jeanette văzu că bărbatul nu-și putea controla corpul. Alcoolul îi făcuse picioarele prea lungi, articulațiile prea țepene, iar sistemul nervos anesteziat și lenș.

Bărbatul se împiedică și se prăbuși la pământ.

Jeanette aruncă o privire în sus. Picioarele Sofiei și ale lui Johan de dedesubt. Se legănau.

Cușca se opri.

Bărbatul se ridică. Avea fața zgâriată de pietriș și asfalt.

Câțiva copii plângeau.

– Tată!

O fetiță, nu mai mare de șase ani, cu vată de zahăr roz în mână.

– Nu putem pleca? Vreau acasă!

Bărbatul nu răspunse, ci se uită în jurul său, își caută dușmanul, pe cineva pe care să-și verse frustrarea.

Reflexul de polițist o făcu pe Jeanette să acționeze fără să ezite. Îl apucă de braț.

– Tu, spuse ea prudent, ia-o ușure! Voia doar să-l facă să-și schimbe intenția, nu să-i reproșeze ceva.

Bărbatul se întoarse și Jeanette văzu că ochii îi erau tulburi și congestionați. Îndurerăți și dezamăgiți, aproape rușinați.

– Tată... repetă fetița, dar bărbatul nu reacționează, continuând să se uite în gol, fără țintă.

– Și cine naiba ești tu? Se smulse din strânsoare. Du-te dracului!

Din gură îi venea un miros coroziv, iar buzele îi erau acoperite de o spumă subțire și albă.

– Am vrut numai...

În aceeași secundă auzi cum nacela, acolo, sus, se desprinsese și strigătele de încântare amestecate cu spaimă o făcuseră să-și piardă concentrarea, să nu mai fie atentă.

Îl văzu pe Johan, cu părul într-o parte și gura deschisă într-un urlet.

Și o văzu pe Sofia.

O auzi pe fetița.

– Nu, tată! Nu!

Dar nu văzu că bărbatul de lângă ea ridicase mâna.

Sticla o nimeri pe Jeanette în tâmplă și privirea i se întunecă.

Promontoriul Waldemar al Prințului Eugen

Asemenea celor care au fost privați de fericire toată viața, dar reușesc cumva să se țină agățați de speranță, Jeanette Kihlberg avea în meseria sa o atitudine negativă față de toate părerile care trădau chiar și cea mai mică urmă de pesimism.

Nu ceda niciodată și, de aceea, reacționează cu brutalitate când inspectorul de poliție Schwartz se plânse pe un ton voit provocator de vremea urâtă, de oboseală și de faptul că toate eforturile de găsimă a lui Johan fuseseră zadarnice.

Jeanette Kihlberg văzu roșu în fața ochilor.

– La naiba! Pleacă acasă, nu ești de niciun folos aici!

Asta avu efect. Schwartz se dădu înapoi ca un câine rușinat, în timp ce Åhlund stătea nemișcat ceva mai încolo. Furia o făcea să simtă cum rana de la cap pulsa puternic sub bandaj.

Jeanette se mai liniști puțin, oftă și făcu un gest cu mâna către Schwartz.

– Înțelegi? Ești eliberat de sarcinile tale până una-alta.

– Vino... Åhlund îl luă pe Schwartz de braț și îl trase după el.

După câțiva pași, se întoarse către Jeanette și se strădui să se arate vesel.

– Mergem și noi la ceilalți în Beckholmen, poate o să fim de vreun folos acolo.

– Tu, da, el nu. Schwartz pleacă acasă. Înțeles?

În loc de răspuns, Åhlund dădu din cap și, după câteva secunde, Jeanette rămase singură.

Stătea lângă muzeul Vasa, complet sleită de puteri și înghețată, și îl aștepta pe Jens Hurtig care, în clipa în care primise vestea dispariției

lui Johan, își întrerupsese concediul, pentru a lua parte la căutarea copilului.

Când, după un moment, Jeanette văzu mașina civilă de poliție apropiindu-se încet de-a lungul drumului în parcul Gălar, știu că era Hurtig. Avea cu el încă o persoană. Un martor care susținea că văzuse un băiat jos la apă, noaptea trecută, târziu. Dar din ceea ce Hurtig îi povestise prin stație, înțelese că această mărturie nu avea să-i fie de prea mare folos. Totuși, se gândi că speranța, prostească sau nu, trebuia ținută în viață.

Încercă să-și adune gândurile și să reconstituie întâmplările din ultimele ore.

Johan și Sofia dispăruseră. Dintr-odată, nu se mai aflaseră acolo. După o jumătate de oră acționase conform regulilor și anunțase dispariția lui Johan în difuzoarele parcului de distracții, după care așteptase la recepție, cu sufletul la gură. Cel mai mic lucru care îi amintea de Johan o făcea să se repeadă într-acolo dar, de fiecare dată, se întorsese dezamăgită. Câțiva paznici își făcuseră apariția exact înainte ca sufletul să-i fie sfâșiat de ultimele zvăcniri de speranță și pornise împreună cu ei, începând o căutare fără țintă, în întreg parcul. Atunci o găsiseră pe Sofia, căzută la pământ pe una dintre alei, înconjurată de mulțimea prin care Jeanette trebui să-și facă loc cu coatele pentru a ajunge la ea. Chipul pe care, până de curând, se putuse citi expresia eliberării era acum neliniștit și nesigur. Sofia era confuză. Jeanette se îndoia că Sofia o recunoștea. Și cu atât mai puțin că ar fi putut povesti despre ce se întâmplase și unde era Johan. Jeanette nu rămase cu ea, era nevoită să caute mai departe.

Mai trecu o jumătate de oră înainte de a se hotărî să ia legătura cu colegii de la poliție. Dar nici ea, nici cei peste douăzeci de polițiști care dragaseră apa din apropierea parcului de distracții și căutaseră, om lângă om, fiecare parcelă din Djurgården, nu-l găsiseră pe Johan. Și nici echipajele, cărora li se transmiseseră semnalmentele lui și care patrulară prin tot orașul.

Și apoi anunțul făcut la radiourile locale. Rămas fără niciun rezultat până acum patruzeci și cinci de minute.

Jeanette știa că acționase corect, dar că se comportase ca un robot. Un robot paralizat de sentimente. Un paradox. Puternică, rece și rațională la suprafață, dar condusă de impulsuri haotice. Furia, iritarea, teama, angoasa, confuzia și resemnarea pe care le simțise în timpul nopții se amestecau unele cu altele într-o masă difuză.

Singurul sentiment care o încerca era neputința.

Și nu numai în ce-l privea pe Johan.

Jeanette se gândea la Sofia.

Cum se simțea?

O sunase de mai multe ori, fără rezultat. Dacă ar fi știut ceva despre Johan, ar fi trebuit să dea un semn de viață. Sau știa ceva pentru care trebuia să-și adune tot curajul ca să poată povesti?

„Uită de asta“, se gândi ea și își îndepărtă gândurile de negândit. „Concentrează-te!“

Mașina se opri și Hurtig coborî.

– Drace, spuse el. Nu arată prea bine. Arată printr-un gest al capului spre bandajul lui Jeanette.

Ea știa că arăta mai rău decât era de fapt. Rana, cauzată de sticla pe care bețivul o spărsese în capul ei, fusese cusută acolo, pe loc, iar bandajul era, la fel ca geaca și puloverul, plin de sânge.

– Nu-i nicio problemă, spuse ea. Iar tu nu trebuia să renunți la vacanța la Kvikkjokk pentru mine.

El ridică din umeri.

– Nu te mai prosti! Și ce naiba voiai să fac acolo? Oameni de zăpadă?

Jeanette zâmbi pentru prima dată în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Până unde ai apucat să ajungi?

– Lângesele. N-a trebuit decât să sar din tren și să iau un autobuz înapoi.